

ΑΝΤΙΣΕΝΑΡΙΟ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Α ν τ ί Π ρ ο λ ό γ ο υ

Το κείμενο αυτό αποσπεί μόνο μία από τις απόψεις και προ-
κτικές αντιλήψεις για τον αγώνα ενάντια στην κρατική κατα-
στολή και για την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης.
Το χωροχρονικό πλαίσιο του βρίσκεται λίγο καιρό μετά τις
κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον αναρχικό Οδυσσέα
Καμπούρη (Ιούλης - Σεπτέμβρης '94) και διοπνέεται από
εκτιμήσεις και συμπεράσματα αυτής της περιόδου.

Παρόλα αυτά το κομμάτι που αφορά το περίγραμμα, τους
στόχους, τις μεθοδεύσεις της καταστολής, όχι μόνο δεν
αναιρείται αλλά στις υπάρχουσες συνθήκες, μετά και τις νέ-
ες καταστατικές μεθοδεύσεις διαφόρων μορφών, διατηρεί
τη σημασία το.

Είναι αναγκαία η τοποθέτηση έμπρακτων και σταθερών
προϋποθέσεων στο κοινωνικό πεδίο, για να είναι δυνατή η
συζήτηση και η μετουσίωση σε πράξη αγώνα ενάντια
στην κρατική καταστολή.

Είναι αναγκαίες οι κοινωνικές διεργασίες αυτοοργάνωσης
και αλληλεγγύης που με αντιθεσμικό - αντισυναινετικό τρό-
πο μπορούν να προωθήσουν τον κοινωνικό - ταξικό αγώνα
σε πλαίσιο συνολικοποίησης και συγκροτημένης επέμβα-
σης.

Πέρα από τις επίπλαστες κινηματολογικές αντιλήψεις πρέπει
πάντα να ανοίγονται οι προοπτικές των διεργασιών αυτών.
Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί χωρίς την επεξεργασία και
κατάθεση θέσεων και εκτιμήσεων που ουσιαστικά αποτε-
λούν τη μαγιά των μελλοντικών αποπειρών.

ΠΥΡΗΝΑΣ ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΟΚΤΩΒΡΗΣ '95

**"Μην καρτεράτε να θυγίσουμε μήτε για μια στιγμή
μηδ' όσο στην κακοκαιρία θυγάει το κυπαρίσσι....."**

Στις προθέσεις του κειμένου που ακολουθεί δεν είναι να αποτιμήσει ή να
καταγράψει τις ιδεολογικές και τις διαχωρισμένες πολιτικές πλευρές στα πλαίσια ή
μάλλον στο πέρα ενός πραγματικού αγώνα που έχει προηγηθεί και θα συνεχιστεί.
Δεν είναι επίσης ν' ανοίξει ή να κλείσει ανούσιες ή και πραγματικές αντιπροθέσεις
που έχουν εκδηλωθεί, αλλά να αποτελέσει μια διαφορετική αφορμή : να επεξηγήσει
μια συνολική λογική κόντρας επί της ουσίας με το κράτος και τ' αφεντικά, καθώς και
τους πολιτικούς, οικονομικούς και κοινωνικούς τους υπηρέτες κάθε είδους.

Αυτή η έτσι κι αλλιώς υλοποιούμενη πρόθεση ξεπερνάει κατά πολύ την
αέναη αποσπασματικότητα, την φαντασίωση και την ακίνδυνη αυτάρκεια της κάθε
σχέτας, τις θεόμηνυστες αδυναμίες και δεισιδαιμονίες του πολιτικού παιδισμού, την
ηθική φτώχεια και την ανυπαρξία οποιασδήποτε αξίας για αγωνιζόμενους καταπιε-
σμένους, όπως βέβαια και την έλλειψη ενός συγκροτημένου ανατρεπτικού κοινωνι-
κού λόγου και πρακτικής.

Όπως ίσως είναι γνωστό, από τις 21/6/94, ο αναρχικός Οδυσσέας Καμπού-
ρης είχε ξεκινήσει έναν άριστο αγώνα ζωής ή θανάτου, στις φυλακές και στα νοσοκο-
μεία, ενάντια στις ολομέτωπες επιθετικές πρωτοβουλίες του κράτους και των κατα-
στατικών του θεσμών και μηχανισμών, πραγματοποιώντας, για περίπου δυόμισι
μήνες μια απεργία πείνας, με άμεσο στόχο την απελευθέρωσή του.

Μηχανισμών εξουσίας, που από τις 19/6/94, που συνέβηκε το γεγονός
του αφαρισμού του μπότσο-φρουρού του "Σπιτιού του Λαού", ή αλλιώς των κε-
ντρικών γραφείων του κύριου εκφραστή των αριστερών συμφερόντων - και κομματι-
ού - της άρχουσας καπιταλιστικής τάξης, ΚΚΕ, προσπάθησαν να δημιουργήσουν για
το σύντροφο Οδ. Καμπούρη το προφίλ του "δράστη" κατασκευάζοντας ένα -τουλάχισ-
στον μέχρι σήμερα - οδιόρθωτο πλέγμα από δήθεν στοιχεία, καταγγέλλοντας κατηγορη-
τήρια και εξόφθαλμα τεχνητά σενάρια, αλλά και πολλά ακόμα αλληλοπληκόμενα και
μεθοδευμένα περιπτωσιολογικά "δεδομένα" πάνω και ενάντια στις καταπιεζόμενες
κοινωνικές δυνάμεις.

Είναι από καιρό εγγεγραμμένο στην κοινωνική συνείδηση και σε κάθε κατα-
πιεσμένο που αγωνίζεται στοιχειωδώς, ότι ποτέ ένα γεγονός εκδήλωσης της κρατι-
κής καταστολής, όπως η σύλληψη και η ομηρία του συντρόφου, δεν αποτελεί ένα
μεμονωμένο συμβάν, αλλά μία ακόμα οikhή της όλης και κλιμακούμενης πανθεομοβί-
αιης καταστολής ενάντια στα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, όπως βέβαια εξειδι-
κεύεται, σχεδιάζεται και συγκεκριμενοποιείται από τα υλικά συμφέροντα, τους ρό-
λους, τους αντικοινωνικούς στόχους και τις μεθόδους της εξουσίας, στη διανομένη
χωροχρονική φάση επιβολής της και σε σχέση πάντα με την ένταση του κοινωνικού -
ταξικού πολέμου που την αντιπαλεύει.

Σε αυτό το κλίμα και την οπτική επιχειρήθηκε να κατανοηθεί και αυτή η κα-
ταστατική πρωτοβουλία του κράτους, αλλά και να αντιπαλευτεί στα πλαίσια των
αναπτυσσόμενων κοινωνικών δυνατοτήτων.

Σε αντιδιαστολή των "στοιχείων και δεδομένων" των κρατικών - ασφαλίτι-
κών σεναρίων και των όποιων αφελών, εύπιστων αναπαραγωγών τους, τα μόνα

πραγματικά στοιχεία και δεδομένα είναι βέβαια αυτά της βάρβαρης αντικοινωνικής πραγματικότητας, από την οποία απορρέουν και την οποία διαμορφώνουν (σε συγκεκριμένους τόπους και χρόνους) οι καταστατικές μέθοδοι του κράτους, η διεθνοποιημένη εφαρμογή τους, η ένταση των συνθηκών εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, η επαναθεσμοποίηση, σε πιο θωρακισμένες βάσεις, του γενικευμένου εγκλήματος της αδικίας και της ανισότητας (αναφέρονται ενδεικτικά μερικά τέτοια στοιχεία και δεδομένα).

• Ο εκσυγχρονισμός του συστήματος κυριαρχίας, όπως επαναπροωθείται από τον Οκτώβρη του '93, από το ΠΑΣΟΚ, είναι η κύρια (μαζί με την συνεχή κρατική - καπιταλιστική ανάπτυξη) ιδεολογική και συνάμα κτηνώδεια υλικοποιούμενη μορφή και πλειυρά της εφαρμογής όλων των πειραμάτων και σχεδιασμών των εξουσιαστών πάνω στην ανθρώπινη κοινωνία.

Πειραμάτων και σχεδιασμών που δεν βαδίζουν σε μια επαναλαμβανόμενη παθηδρόμηση, σύμφυτη της μεταμοντέρνας ελαστικής λογικής της εξουσίας. Αυτό σημαίνει ότι ακόμα κι αν επιμέρους κομμάτια τους (νομοσχέδια, ντιρεκτίβες κλπ) συναντάνε εμπόδια ή και αναστέλλεται η εφαρμογή τους (για λόγους κοινωνικούς ή λόγω των εσωτερικών αντιθέσεων της εξουσίας), **το συνολικό σχέδιο της εκσυγχρονισμένης διεθνούς κυριαρχίας προχωράει**, προσπαθώντας να απορροφήσει το δυσνομικό και τη συνείδηση των κοινωνικών τμημάτων που μπορούν ν' αντισταθούν ή να γίνουν τροχοπέδη στον σχεδιασμό και μεταβλήθοντας για το σκοπό αυτό ρυθμούς, μεθοδολογίες και βήματα επίτευξης.

Έχοντας διασφαλίσει και εξασφαλίσει από καιρό την πλήρη συναίνεση, συντύπηση και συνλειτουργία και όλων - φυσικά - των πολιτικών της κομμάτων και κομματιών, περνάει στην παραπέρα υλικοποίηση των διεθνοποιημένων σχέσεων και θεσμών της (βλ. "Συνθήκες των Ευρωπαϊκών Ενώσεων", GATT κλπ).

• Η "ομοούσια και αδιαίρετη" **πολιτική και οικονομική κυριαρχία**, παρά τον "εκσυγχρονισμό", την "real politic" και τα "καθαρά χέρια" που επιβάλλουν και εναρμονίζουν οι κάθε είδους συγκλίσεις των ευρω-εξουσιαστών και που διαπλέκονται μοναδικά με τα ειδικότερα συμφέροντα και τα επιμέρους "προγράμματα", συνεχίζει να διαπνέεται από τον ίδιο τρόπο και από την απαρχή της σύστασής της σε μία ιδιαίτερη κρατική - καπιταλιστική διάρθρωση, από την ίδια εγκληματικότητα, "σκανδαλώδη" δυσσομία και αλληληξεάρτηση και των διεθνών υποστάσεων των δομών της. Κάτι που αποδεικνύεται με την κάθε ευκαιρία (π.χ. και με την πιο τελευταία "ιδιωτικοποίηση") και ανεξάρτητα των διαχειριστικών εναλλαγών. Άλλωστε είναι δεδομένη και η συντύπηση και επιταχυνόμενη σύνθεση όλων των εκδοχών της κρατικής - καπιταλιστικής διαχείρισης.

• Η ολοένα και κλιμακούμενη **ένταση της εκμετάλλευσης και κυριαρχίας**, που σπρώχνει στην εξαθλίωση και την ανέχεια ολόκληρους πληθυσμούς, όσους βέβαια δεν έχει κατακρεουργήσει στους πολέμους μεταξύ των κρατών και στον καρκίνο του περιβάλλοντος.

Η τάση εξαφάνισης του παραδοσιακού παραγωγικού ιστού του κεφάλαιου με τον μαρασμό ολόκληρων λειτουργικών του κλάδων (που προτιμά να καταστρέψει παρά να πάρει το όποιο κόστος του "εκσυγχρονισμού" τους), η μετατόπιση του ενδιαφέροντος των κύκλων των αφεντικών σε άλλους τομείς και παραγωγικές τεχνολο-

γίες, η τάση εξαφάνισης της μικροϊδιοκτησίας στην αγροτική ύπαιθρο και των, μέχρι πρότινος, "όρων διαβίωσής" της και πολλής ακόμα παράμετροι της διαμορφωνόμενης κατάστασης, δείχνουν ανάγλυφα ότι **οι ανάγκες συσσώρευσης του κεφάλαιου και επέκτασης της κυριαρχίας** γενικότερα, επιβάλλουν τις "θάλασσες των ανέργων" και των "επιζώντων των δρόμων", αλλά και το ποιές εγκληματικές συνθήκες διαπερνούν και χαρακτηρίζουν τον δημοκρατικό όλεθρο.

• Η ποραπέρα **ενίσχυση του κατασταλτικού οπλοστάσιου του κράτους και του κεφάλαιου**, που είναι μοναδικά προορισμένο για την αντιμετώπιση των κοινωνικών εξεγερσιακών διεργασιών και του οποιουδήποτε εν δυνάμει συνολικά αντιθετικού - στις κυρίαρχες επιλογές - ταξικού αγώνα, μαζί πάντα με την εκ των προτέρων συστηματοποιημένη χόρση και εφαρμογή των κατασταλτικών σχεδίων και του γενικευμένου κοινωνικού ελέγχου.

Οι κάθε λογής συντελεστές αυτού του οπλοστασίου (π.χ. ιδεολογικός, πολιτικός, τεχνολογικός, ηθικός) έχουν σα στόχο να διαφυλάττουν τις θεσμικές "αντικειμενικότητες" για το κράτος και να διατηρούν την οργανωμένη απόκτηση, το καθολικό έγκλημα της εκμετάλλευσης, της αδικίας και της ανισότητας.

Η αλληλοσυμπλήρωση όλων των κατασταλτικών μηχανισμών και θεσμών, το γενικό περίγραμμα του όποιου σχεδιασμού και μεθόδευσης και η εκφρασμένη βούληση όλων των εξουσιαστικών μερίδων για την κατακρεουργηση των κοινωνικών αγώνων, καθόλου δεν εγγυώνται γι' αυτούς την κοινωνική αποδοχή και συναίνεση και αυτό γιατί κανένα σχέδιο δεν μπορεί να περιλαμβάνει τα απορριπτικά βήματα, τα οποία προσδιορίζουν οι κρατικοί "εγκέφαλοι" με μια διαρκή επεξεργασία των δεδομένων τους, που ανάλογα με τις κοινωνικές αντιδράσεις διαμορφώνουν.

• Η προσπάθεια **ελεγχιμότητας μέσω της διάλυσης και του επανακαθορισμού ρόλων των κοινωνικών κομματιών** γενικότερα, αλλά και ειδικά των αγωνιζόμενων τμημάτων που έχουν επιδείξει μια ουσιαστική και προωθητική στάση μέσα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, είναι μια κύρια τακτική της εξουσίας ενάντια στις κοινωνικές δυνάμεις που δέχτηκαν σημαντικό βάρος της κρατικής - καπιταλιστικής επίθεσης τα τελευταία χρόνια.

Και σ' αυτό το επίπεδο, η προσπάθεια αυτή αποτελεί την συνταγή για την επίτευξη του διπλού στόχου τη κρατικής καταστολής : απ' τη μία ενάντια σε κοινωνικά κομμάτια με δομημένες νοοτροπίες ή αγωνιστικές συμπεριφορές (γ.π. οι εργαζόμενοι στην παλιά ΕΑΣ), που έχουν καταδειχτεί μέσα από αγώνες, έστω σαν στιγμές αυτοοργάνωσης και αντίστασης και από την άλλη, επιλεκτικά ενάντια σε αγωνιζόμενους καταπιεσμένους που υιοθετούν γενικότερες και μακροχρόνιες αντιθεσμικές στάσεις και πρακτικές, έτσι ώστε και στις δύο περιπτώσεις η εγκληματοποίηση αγώνων και αγωνιστών να γίνεται για το κράτος η μόνη λύση για να τους ανακόψει και να τους καταστείλει.

Πάντως είναι γεγονός ότι σε κάποιες περιπτώσεις οι τεχνικές εφαρμογές της καταστολής, της απομόνωσης και της περιχοράκωσης μέσα από τις "οικονομικές και σωφρονιστικές διαδικασίες", πέτυχαν είτε μια βίαιη κοινωνικοποίηση του στόμου, είτε μια αποκοινωνικοποίηση κομματιών, καθώς επίσης την αφομοίωση, τον εξευτελισμό, την υπηκοοποίηση και την ένταξη στην ανθρωπότητα των θεστών.

Σαν ένα κομμάτι των καταπιεσμένων και των αγώνων τους, οι Αναρχικοί, μέσα από τον αυτοοργανωμένο αντιθεσμικό αγώνα και την αντικρατική - αντικαπιταλιστική πάλη, σφυρηλατούν και αγωνίζονται στις κατευθύνσεις της κοινωνικής ανατροπής και στις προοπτικές της, που εναρμονίζονται των ευρύτερων κοινωνικών δυνατοτήτων και ικανοτήτων αυτοκαθορισμού των ανθρώπων απέναντι στις ίδιες τους τις ζωές, τις υλικές επιθυμίες και επιλογές ισοτιμίας και αλληλεγγύης.

Στο βαθμό που, για το κράτος και το κεφάλαιο και τους κάθε είδους θεσμούς και μηχανισμούς τους, ο' αυτή τη διαλεκτική σχέση ελλοχεύει μια επικινδυνότητα και αυτή παίρνει ένα σαφή χαρακτήρα κόντρας με τις επιλογές, τους σχεδιασμούς και τις εκάστοτε προτεραιότητές τους (μέσα από τους ίδιους τους κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες και συγκρούσεις που αναδεικνύουν την αυτενέργεια, την αυτοοργάνωση και την κοινωνική αντίσταση), τότε είναι οίγουρο ότι η καταστολή θα συντείνει πάντα σε μία πολυήμερη αντικοινωνική επέμβαση, που όσο περισσότερη σημασία αποκτάνε οι πρωτοβουλίες της για την κρατική κυριαρχία, τόσο περισσότερο θα επισημονικοποιείται και θα εκδηλώνεται με άμεσο και ωμό τρόπο.

Από και πέρα, σε μια ολόκληρη πορεία της κατασταλτικής κρατικής επιβολής, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που από τους καταπιεσμένους που δραστηριοποιήθηκαν ενάντια ο' αυτήν, υιοθετήθηκαν απόψεις και μορφές αντίδρασης που εγκοινοποιήθηκαν την εξουσιαστική - πολιτική σκοπιμότητα (αλλά και εξ ορισμού εγκοινοπωμένες στην ίδια σκοπιμότητα), που στήριξαν κύρια σε δημοκρατικονομικά κριτήρια την όποια συμπάρσταση.

Είτε αυτό ήταν η σκέτη λογική της κατασκευής "στοιχείων" και της σκευωρίας από πλεωυράς κράτους, είτε ο επτεροκαθορισμός και η έμμεση αποδοχή των όποιων κατηγοριών, αυτό που αποτέλεσε τη "λογική ή το πλαίσιο υπεράσπισης", εξεφάνισε (ακόμα κι αν το επικαλούνταν ιδεολογικά) ότι οι κοινωνικοί - ταξικοί αγώνες ήταν, είναι και θα είναι δίκαιοι, απαραίτητοι για την απελευθέρωση του ατόμου και της κοινωνίας και σε καμία περίπτωση "νόμιμοι" ή "παράνομοι", "επιτρεπτοί" ή "ανεπιτρεπτοί", "μαζικοί" ή "μειοψηφικοί".

Με τον ίδιο τρόπο οι αγωνιζόμενοι καταπιεσμένοι (και παρόλα τα φίλτρα της πλήρους αποσυνειδητοποίησης και της πολυποικίλης σωφρονιστικής ομαλοποίησης) αλλά και οι συμμετοχές τους στους αγώνες μ' οποιονδήποτε τρόπο (αποφοτισμένο από την κρατική προπαγάνδα, έξω και ενάντια στο κυρίαρχο αξιακό σύστημα), έχουν το δικίο με το μέρος τους και δεν διαχωρίζονται σε "ένοχους" ή "αθώους", "ύποπτους" ή "μη ύποπτους", "βίαιους" ή "μη βίαιους".

Στην ίδια την πορεία των γεγονότων της κατασταλτικής κρατικής επιβολής, δημιουργήθηκαν, κάποιες φορές, λογικές σαφώς ανταγωνιστικές προς ένα κοινό τόπο αυτοοργάνωσης των καταπιεσμένων (και των αναρχικών σαν κομμάτι τους), που είτε στόχευαν σε εκμεταλλεύσιμες καταστάσεις για κάθε πολιτική χρήση, είτε σε μια "ευκαιρία" για την ανάδειξη ιδιαίτερων πολιτικών οπτικών και την αυτοεπιβεβαίωσή τους ή, ακόμα χειρότερα, και τα δυό μαζί.

Παρ' όλα αυτά ένας κοινός τόπος αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αντίστασης, σαν μια συθετική κοινωνική διεργασία προτεινόμενη προς όλους τους καταπιεσμένους που βρίσκονται από την ίδια μεριά και δεν έχουν γίνει ακόμα καθεστωτικοί υπάλληλοι, κατάφερε κάποιες φορές να τοποθετήσει στον ένα ή στον άλλο βαθμό,

την έμπρακτη κοινωνική - ταξική αλληλεγγύη στο πλαίσιο της γενικότερης κοινωνικής απελευθερωτικής προοπτικής και των πραγματικών συμφερόντων του κόσμου των καταπιεσμένων, σαν αναπόσπαστο δηλαδή κομμάτι των αγώνων.

Οι παραπάνω διαπιστώσεις έχουν μια σημασία, αν αναλογιστεί κανείς ότι η διαμορφωμένη πολυδιάστατη κατάσταση κρατικής επιβολής και καταστολής χαρακτηρίζεται, σε συγκεκριμένους χώρους και χρόνους, από τη μια μεριά από τις τακτικές και στρατηγικές που το ίδιο το κράτος και οι κάθε λογής υπηρεσίες του ξεδιπλώνουν, απ' την άλλη όμως σηματοδοτείται κύρια από τους τρόπους και τους αγώνες που οι καταπιεσμένοι δραμοιογούν για να την αντιμετωπίσουν σαν ένα βραχίονα της κρατικής κυριαρχίας και των θεσμών - μηχανισμών της και σαν μια διαχρονική στρατηγική πολιτική επιλογή της εκάστοτε εξουσίας.

Στην περίοδο που διανύεται, που οι σχεδιασμοί του κράτους και του κεφαλαίου - σε κάθε επίπεδο - επιχειρείται να πάρουν ένα χαρακτήρα μη αντιστρέψιμο, η διακρατική και εκσυγχρονισμένη καταστολή, σαν αποκλειστικός φορέας της άμεσης και εγκληματικής, ένοπλης κρατικής - καπιταλιστικής βίας, έχει έναν από τους κύριους λόγους και ρόλους της επιβολής.

Αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι οι καταπιεσμένοι χάνουν σε επίπεδο υλικό, συνειδησης και δυνατοτήτων, την κατάσταση από το χέρι τους. Αντίθετα (όχι τόσο στο επίπεδο πρόβλεψης και επιφανειακών εκτιμήσεων αλλά περισσότερο) στο επίπεδο του ξεπεράσματος του όποιου συγκυριακού χαρακτήρα των κινήσεων αλληλεγγύης, καθώς και των όποιων αντανάκλαστικών απαντήσεων στα γεγονότα καταστολής, μπορεί ο αγώνας ενάντια στην καταστολή να γίνει συνολικότερος και αποτελεσματικότερος, σαν μέρος του ευρύτερου αγώνα των καταπιεσμένων, σαν κομμάτι μιας συγκροτημένης κοινωνικής επέμβασης.

Κάτω απ' αυτή την οπτική γωνία, είχαμε, από τις 21/6/94, μια πολύ σχεδιασμένη προσπάθεια του κράτους να παίζει σε όλα τα επίπεδα που θα μπορούσαν να του αποφέρουν οφέλη στον κατασταλτικό και "αντιτρομοκρατικό αγώνα" του, να στήσει όλη μια από τις γνώριμες "υποθέσεις" που, από το 1987 και μετά κυρίως, έχουν ούρε απέναντι στη νομοδραστική βία αρκετούς αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Το κράτος έπρεπε λοιπόν, να δημιουργήσει εκείνες τις προϋποθέσεις που θα διασφαλίσουν τους σχεδιασμούς του, να προηλάνει (όσο μπορεί να το πετύχει) κοινωνικά το έδαφος για την αποδοχή των σχεδιασμών αυτών. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι:

• **Μηδενικά εμπόδια στην ανάπτυξη των σχεδίων του.** Η επιβολή της οργανωμένης βίας των μηχανισμών και θεσμών του, ούτε αρχίζει ούτε τελειώνει με μια δωξη ή σύλληψη. Αντίθετα δείχνει το πραγματικό της ωμό πρόσωπο κατά τη διάρκεια της εμπέδωσης και του περάσματος στην κοινωνία της σχεδιασμένης κατασταλτικής επιχείρησης.

Πολύ περισσότερο δεν διαπερνάει μόνο τους συγκυριακούς κοινωνικούς αντιμετώπους, αλλά στοχεύει να αφήσει τα σημάδια της πολύ παρά πέρα, πάνω στις κοινωνικές δυνάμεις για λόγους πολιτικούς και κοινωνικούς : γιατί ελπίζει να καταφέρει την επιβολή του παραδειγματισμού και της αδυναμίας αντίστασης σε όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας.

• **Πανστρατιά των λεγόμενων μέσων μαζικής ενημέρωσης, των πη-**

ρωμένων τρομοδημοσιογράφων και διάφορων άλλων "ηλιθουργών" του συστήματος κυριαρχίας, ώστε να "θάβονται" οι δραστηριότητες της κοινωνικής αλληλεγγύης, να διαστρεβλώνονται και να συκοφαντούνται οι πρακτικές και οι θέσεις των κοινωνικά αγωνιζόμενων και να επιβάλλεται η ταξική μονοφωνία που επιβάλλουν οι σεναριογράφοι της ασφάλειας και βέβαια η υποτιθέμενη ευαισθησία και πραγματική υποκρισία των κάθε είδους "προσωποκοιτήτων" και φιλόanthρωπων της όθλιας αντικοινωνικής πραγματικότητας που έχει εκ προοιμίου ευνοήσει κάθε κοινωνικό περιεχόμενο της όποιας "υπόθεσης".

• **Επίδειξη της όσο το δυνατό μεγαλύτερης ανελαστικότητας απ' όλο το πλέγμα της εξουσίας,** ώστε, σε αντιπαράθεση με άλλες "υπόθεσεις", να καταδειχθεί στους δραστηριοποιούμενους από κοινωνικής πλευράς, το "μάταιο" της αδιελθαισίας και της αντιεσθμικότητας. Αφήνει λοιπόν ένα "ανοικτό δρόμο", αυτόν της υποταγής, και φτιάχνει μια σκόμια δικλείδα ασφαλείας για κάθε ενδιαφερόμενο, ώστε να καταστείλει, πριν καν εκδηλωθούν, τις όποιες πρακτικές κινήσεις αλληλεγγύης.

• **Όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πολυδιάσπαση των καταπιεσμένων.** Οι αντιθέσεις και οι διαχωρισμοί που διαπερνούν την ύπαρξη αυτής της κοινωνίας δεν θα ήταν δυνατό να αφήνουν ανεπηρέαστους τους καταπιεσμένους. Οι κατακερματισμοί, όχι μόνο μεταξύ στόμων με ίδιους γενικούς στόχους, αλλά και στην ίδια τους την χαρακτηρισμό, ξεκινάνε στη βάση λογικών διαχωριστικού "ιδεολογικού" χαρακτήρα και πολιτικού συμφέροντος και όχι στη βάση διαφορετικών θέσεων - στάσεων - πρακτικών αγώνα, οι οποίες τις περισσότερες φορές ούτε καν υπάρχουν.

Η ενίσχυση διαχωρισμών τύπου "βίαις - μη βίαις" και χιλιάδων άλλων ηθικών κανόνων του κράτους, επιφέρει την πλήρη παράλυση της αμοιβαιότητας, της αλληλεβοήθειας και της αλληλεγγύης, πρωταρχικών ανθρώπινων αξιών για κάθε αγωνιζόμενο καταπιεσμένο, πόσο μάλλον όταν ενστερνίζεται αναρχικές κι αντιεξουσιαστικές απόψεις και λογικές.

Το κράτος θα συνεχίσει να κάνει τη δουλειά του : χαρτογράφηση αντιδράσεων, παρακολούθηση, ανακρίσεις, προσπάθειες εκβιασμού και τρομοκρατίας. Παράλληλα : ανάδειξη "απόψεων" ιστορικά χαρακτηρισμένων (τύπου ΚΚΕ και των παραφύδων του, όπως π.χ. η χαφιεδολογία, η προβοκατορολογία και πρακτορολογία), ενίσχυση του δοσιλογισμού και του χαφιεδισμού, άλλων εγγυήσεων για κάθε περίπτωση και όλων των συναποτελούντων "αξιών" της αστικής νομιμότητας και των ηθυσιοπάροχων αμοιβών της, προβολή κακέκτυπων αγώνων και ελεγχόμενων αντιδράσεων. Έτσι οι κρατικοί "εγκέφαλοι" που κατασκευάζουν σενάρια και κινούν τα νήματα της καταστολής, αλλά και οργανώνουν τα επόμενα βήματά της, τεκμηριώνουν και αποκρυσταλλώνουν συμπεράσματα και βάσει των παραπάνω.

Αυτό είναι, σε αδρές γραμμές, ένα περίγραμμα της κρατικής κατασταλτικής σχεδίασης, που επιμέρους στοιχεία της (π.χ. ελαστικότητα) μπορούν να αλλάζουν ανάλογα με την περίπτωση, αλλά και να επιδιορθώνονται με βάση τις κάθε είδους κοινωνικές εξελίξεις.

Αυτό όμως που είναι σίγουρο, σταθερό και απάνταχο κοινωνικό δεδομένο, μια πρακτική αλήθεια μέσα απ' τους κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες, είναι ότι το κράτος και οι μηχανισμοί καταστολής συναντάνε εμπόδια στην πραγμάτωση των σχεδίων τους, όταν κομμάτια καταπιεσμένων (ανάμεσά τους και οι Αναρχικοί) επεμ-

βαίνουν στοιχειωδώς αυτοοργανωμένα και συγκροτημένα, με εκείνο τον κοινωνικό λόγο και εξεγερτικό σχέδιο, που με αντιεσθμικό και αντισυναινετικό τρόπο, αλληλοσυνδέει και εξαρτεί απολύτως τα μερικά ζητήματα της κάθε "υπόθεσης", με τα γενικότερα ζητήματα της κοινωνικής απελευθερωτικής υπόθεσης χωρίς να τα αλληλουποτάσσει και για κανένα λόγο.

Αυτό σημαίνει ότι όσο αδύναμες και δημοκρατιζουσες είναι οι λογικές που υποβιβάζουν ένα γεγονός καταστολής και τις συνέπειές του σε μία στενή "υπόθεση", που αρχίζει και τελειώνει με τη σύλληψη ή την απελευθέρωση ενός διωκόμενου αγωνιστή ή που υπάρχει όσο συντηρείται στην επικαιρότητα, άλλο τόσο απονευρωμένες - από τη φύση τους - και γενικόλογες είναι οι λογικές που μεταβιβάζουν το μερικό γεγονός της άμεσης απελευθέρωσης στην μετεπαναστατική κοινωνία που δεν θα 'χει φυλακές, στερώντας έτσι, από τον χρειαζόμενο αγώνα, συστατικά του στοιχεία που διαμορφώνονται και εξελίσσονται μέσα από το άμεσο αντιπάλημα και τους ενδιάμεσους στόχους.

Η "αξιοπιστία και αποτελεσματικότητα" ενός απαραίτητου αγώνα κρίνεται, συν τοις άλλοις, και από αυτόν τον αλληλοπροσδιορισμό του άμεσου στόχου με την γενικότερη προοπτική και για έναν άλλο λόγο. Γιατί μέσα από ένα συντιθέμενο και όσο το δυνατό επαρκή σχεδιασμό και με την κατάλληλη μεθοδολογία, μπορούν να βγαίνουν σταθερά και χρήσιμα συμπεράσματα σε όλη τη διάρκεια του αγώνα αναδεικνύοντας την σημασία των προηγούμενων ή επόμενων συνειδητών επιλογών, καταδεικνύοντας την κοινωνική του βαρύτητα ακόμα περισσότερο.

Πέρα από τη χρησιμότητα του αγώνα και των αυτοοργανωμένων πρωτοβουλιών και πρακτικών αλληλεγγύης ενάντια στην κρατική καταστολή, που είναι αυτονόητη στη λογική του κειμένου, χρειάζεται σίγουρα μια διασαφήνιση για την κοινωνική στόχευση των διάφορων δραστηριοποιήσεων που μπορεί ο καθένας να κρίνει ως σωστές ή όχι, στη βάση του κοινωνικού αγώνα.

Γιατί τίποτα δεν είναι αυτονόητο ξεκάρφαρο, όταν ενώ δεν μπορεί να καθορίσει τα κοινωνικά δρώμενα και επιβιώνει μέσω της σπείρας και των στρεβλώνων πρακτικών αντιλήψεων, αδιαφορεί εντελώς για την κοινωνική ανάπτυξη των αποπειρών αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αντίστασης.

Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι ο κοινωνικός αγώνας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση ν' αποφεύγεται κρατώντας πειστή, αλλά ούτε και προκύπτει αγχωτικά και ασυνείδητα, παίρνοντας σαν "αφορμή" την κρατική καταστολή και αποτελώντας, σε κάθε περίπτωση, "καβάτζο" του πολιτικού καριερισμού και μικρόκοσμου και για τους λόγους αυτούς έχουν πολύ μεγάλη σημασία οι ξεκάρφαρες και σταθερές τοποθετήσεις και πρακτικές από την αρχή και σ' όλη την εξέλιξή του.

Στην εξέλιξη της επιβολής ενός κατασταλτικού σχεδίου (όπως γ. π. από την πρώτη στιγμή της σύλληψης και ομηρίας του Οδ. Κομπούρη και από την απαρχή των δραστηριοποιήσεων για την αλληλεγγύη) το κράτος ακολουθεί ένα συνδυασμό μεθοδεύσεων και τακτικών, επιδιώκοντας τα μεγαλύτερα δυνατά αποτελέσματα καταστολής, στοχεύοντας ακόμα παραπέρα από τον οποιοδήποτε κρατούμενο.

Γιατί πάντα το κράτος κινούνταν στο πνεύμα της ποδηγέτησης και -εν τέλει- εξαφάνισης κάθε ιδέας ή απόπειρας κοινωνικής αντίστασης, αλλά και της όσο το δυνατό μεγαλύτερης περιχαράκωσης και απομόνωσης των φυλακισμένων αγωνι-

στών. Όπως εύκολα γίνεται κατανοητό, αυτές είναι δύο πλευρές της κατασταλτικής επιβολής, εξίσου σημαντικές για ν' αντιμετωπιστούν (για την μετεξέλιξη ή όχι των καταστάσεων από πλευράς κοινωνικού αγώνα), που όταν μία από αυτές κερδίζει έδαφος, μέσα απ' την αποτυπωμένη κοινωνική αντιπαράθεση, ταυτόχρονα κερδίζει κι άλλη.

Σχεδόν πάντα το κράτος κι όλοι οι καταστέλλοντες μηχανισμοί, μέσα από το τρομοθέαμα που σκόπιμα συντηρούν για κάποιες μέρες, προσπαθούν να κατατρομοκρατήσουν τον κόσμο των καταπιεσμένων. Μέσα από τη λογική του "κάτι παίζεται" ή και του "περίεργα πράγματα", αλλά και διάφορους αλληλοσυσχετισμούς στο πλαίσιο του ευρύτερου κοινωνικού ανταγωνισμού, προσπαθούν να πετύχουν τον ταξικό αποπροσανατολισμό. Κάνουν προσπάθειες να "νομιμοποιήσουν" την καταστολή στην κοινωνική συνείδηση, επιζητώντας απ' όσους είναι διατεθειμένοι να τα δώσουν, εχέγγυα νομιμότητας. Ακόμα, είτε με τη συνταγή της στρεβλής πραγματικότητας, είτε με αυτή της "μεμονωμένης κόντρας", στοχεύουν στο να εμφανίζουν την καταστολή τελικά σαν ανύπαρκτη.

Στις πάγιες τακτικές του κράτους είναι να επιδιώκει να εμφανίζει, έστω και παρωδικά, δίκως νόημα και ταξικά ανούσιο τον αγώνα για την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης, για να την απονευρώσει και να την απαγορέψει, εν τέλει, για να αδρανοποιεί όλο και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια.

Κατά τη διάρκεια της τρίμηνης περίπου κινητοποίησης (Ιούλης - Σεπτέμβρης '94) και του αγώνα, για την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης, το δημιουργούμενο πλέγμα εγκληματοποίησης, σε κάθε σημείο των εκδηλούμενων πρακτικών αλληλεγγύης, στόχευε να σπείρει "σιγή νεκροταφείου" κοινωνικά, να σκεπώσει και να προλάβει κάθε εν δυνάμει κοινωνικό - ταξικό αγώνα. Υλοποιήθηκε, κατά κύριο λόγο, με τους αποκλεισμούς, από τις ειδικές κατασταλτικές μονάδες του κράτους, των χώρων όπου είχαν προγραμματιστεί συζητήσεις για ζητήματα αλληλεγγύης, την τεράστια παρουσία των ίδιων μονάδων πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης, με τις συλλήψεις, σε όλη την Ελιάδα, συντρόφων που προπαγανδίζουν το ίδιο θέμα, με τη βίαιη εκκένωση στις 17/8/94, σε χρόνο ρεκόρ, της κατάληψης της ΑΣΟΕΕ, τη σύλληψη και καταδίκη, σε οκτάμηνη ποινή, των 52 συντρόφων που την είχαν καταλάβει για να αποτελέσει πόλο αντιπαροφόρησης, συσπείρωσης και αλληλεγγύης στους Οδ. Καμπούρη και Γ. Μπαλάφα, που συμπλήρωναν 57 και 46 μέρες απεργίας πείνας, αντίστοιχα, στοχεύοντας στην απελευθέρωσή τους. Για την τελειωτική κατασταλτική επιχείρηση κινητοποιήθηκαν πάνω από 400 πάνοπλοι μπάσοι και ασφαλίτες των ειδικών δυνάμεων και κουκουλοφόροι κομμάντος τους.

Το γεγονός αυτής της κατάληψης και σ' αυτό το σημείο του αγώνα, όπως είναι καταφανές, θα αποκτούσε μια ιδιαίτερη επικινδυνότητα για το κράτος και τους σκοπούς του, γι' αυτό και φρόντισε να τελειώνει σύντομα μ' αυτό.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πέτυχε, σ' εκείνο το χρονικό σημείο, να θάψει την κοινωνική αλληλεγγύη, αφού δέχτηκε ένα ισχυρό ράπισμα από την γενικότερη αγωνιστική στάση των συντρόφων, εντός κι εκτός δικαστηρίων, και παρ' όλη τη μέγιστη παραπληροφόρηση - αποπληροφόρηση, για την οποία φρόντισαν τα ΜΜΕ, μιλώντας για "οικειοθελή αποχώρηση".

Όπως όμως είναι περισσότερο από εμφανές, στο ξεδίπλωμα του συνομι-

κότερου σχεδίου του κράτους και στην παρούσα ιστορική φάση διαχείρισης της ζωής των ανθρώπων, που η καθολική αναδιάρθρωσή του, σε διεθνές επίπεδο, δίνει μεγάλη σημασία στην εξοφάνιση των αγώνων και της ανατρεπτικής τους κατεύθυνσης, δεν θα μπορούσε παρά να επιδιώκει μια πολιτική και κοινωνική εκμετάλλευση των γεγονότων, που να στηρίζεται στον ετεροκαθορισμό, τη συναίνεση και αποστασιοποίηση όληων κομμωτών καταπιεσμένων.

Χρησιμοποιώντας κάθε μέσο, πέτυχε, πολύ αργότερα, αυτό που - από κοινωνικής πλευράς - έπρεπε να του γίνει ακατόρθωτο : να εμποδίσει - αναστείλει την κοινωνική αλληλεγγύη και να την εγκληματοποιήσει, ώστε να περάσει σε καθεστώς πολιτικής και κοινωνικής ομηρίας ο Οδ. Καμπούρης και, μέσω αυτής της ομηρίας, να συνεχιστούν οι κατασταλτικές επιδιώξεις και σχεδιασμοί απέναντι στο εξεγερσιακό κομμάτι της κοινωνίας.

Χωρίς πια ούτε καν να χρειάζεται μια ειδική κατασταλτική του επέμβαση, το κράτος κατόρθωσε, έστω και παρωδικά, να πετύχει ένα πτόγιο του στόχου : την πολιτική και κοινωνική απενεργοποίηση των καταπιεσμένων που πάνε κόντρα στις επιλογές του και υλοποιούν σαφείς κοινωνικές πρακτικές αγώνα και αλληλεγγύης, με ξεκάθωρες προοπτικές.

Όλα αυτά τα ζητήματα και σημεία αιχμής - αντιπαράθεσης, που προκύπτουν στην αντιμετώπιση ενός κατασταλτικού σχεδιασμού, (αλλά και πιο πησιτιά, κάθε ζήτημα που απορρέει από τη φύση κι επέκταση της κρατικής και ταξικής κυριαρχίας και γίνεται σημείο κοινωνικής σύγκρουσης), κρίνονται και ως ένα βαθμό καθορίζονται από τον συντονισμό (σε θέματα αγώνα) και την συσπείρωση (προς έναν ελπίστο κοινό σκοπό) των κοινωνικών κομμωτών και δυναμικών που συμπυκνώνουν μια αγωνιστική διάθεση και την συγκεκριμενοποιούν σε πησιία αντιθεωμικού αγώνα και ισότιμης αυτοοργάνωσης.

Από τη στιγμή που κάθε δικαιολογία ιδεολογικού χαρακτήρα, αλλά και κάθε αντιμετώπιση με τεχνικό τρόπο (π.χ. με αναγνώριση εκπροσώπων εκμεταλλευόμενων στρωμάτων) καθίστανται εντελώς ανάξιες λόγου και έργου, είναι προφανές ότι, όπως σε κάθε αυθεντική κοινωνική διεργασία, έτσι και σε μια "υπόθεση" αλληλεγγύης, η συγκροτημένη επέμβαση, που τα επιμέρους σημεία της αλληλοσυνθέτουν αμοιβαίες συμφωνίες ικανές να τοποθετούν κοινωνικά δεδομένα, είναι αυτή που μπορεί να κρίνει και να διασφαλίσει την ανάπτυξη, την εξέλιξη και όλη την πορεία ενός αγώνα.

Έτσι η αδυνατότητα ενός σχεδίου ευρύτερης κοινωνικής επέμβασης, ενώ δεν εξαρτάται στενά από την όποια "υπόθεση", καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τη συνολικότητα, την αποτελεσματικότητα και τον ενδιαμέσο στόχο, καθώς δεν βάζει δεδομένα διεισδυτικότητας και κριτικής εκτίμησης. Αυτό αποδεικνύει και ότι ο μερικός στόχος, της άμεσης αποφυλάκισης ενός συντρόφου, ενώ κρίνει τον ενδιαμέσο αγώνα, δεν αποτελεί αποκλειστικό στοιχείο κρίσης του κοινωνικού αγώνα ευρύτερα.

Σε υλικό επίπεδο, οι πρακτικές και θεωρησιακές συνεισφορές, έχοντας επίγνωση της παραπάνω "έλλειψης", απαιτείται νά 'ναι καταλυτικές και επιβοηθητικές προς την ανάπτυξη του αγώνα, με στόχους : το ξεπηλοκάρισμα κοινωνικών δυνάμεων και το προοδευτικό ξεπέρασμα της οποιας αποσπασματικότητας ή και χαλαρότητας διακρίνει τις συνεισφορές αυτές.

Από κει και πέρα, οι θέσεις - στάσεις - πρακτικές κάθε καταπιεσμένου, αλλά και των φυλακισμένων αγωνιστών και συντρόφων, που αποτελούν ενεργό μέρος ενός κοινωνικά εκφρασμένου λόγου, έχουν κάθε στιγμή μια υλική καταδεικνυόμενη σημασία και είναι σε αλληλεξάρτηση κι αλληλεπίδραση με την κοινωνική επέμβαση και την υλοποιούμενη απόπειρα αλληλεγγύης.

Είναι γεγονός ότι οι ψευδαισθήσεις, η αναποφασιστικότητα και η αναβλητικότητα, όσο κι αν είναι αποτέλεσμα της αφόρητης κι ασφυκτικής πίεσης των μηχανισμών καταστολής, όσο κι αν δεν μπορούν να καθορίσουν τις γενικότερες αντιθεσμικές και αδιάλλακτες στάσεις απέναντι στους μηχανισμούς αυτούς και τις κατακρεουργητικές τους μεθόδους, είναι χαρακτηριστικά περιορισμένης ευχέρειας και δυνατότητας, για μια αγωνιστική και θετικά προσδιορισμένη (από κοινωνικής πλευράς) έκβαση ενός ενδιάμεσου αγώνα.

Η συνάρθρωση και η ικανότητα συντονισμένης πολιτικής επάρκειας των διαφόρων κομματιών σύνθεσης του αναπτυσσόμενου αγώνα (που είναι οι κινήσεις αλληλεγγύης και ο αγώνας ενός κρατούμενου), καθορίζουν επίσης, σε μεγάλο βαθμό, την εξέλιξη και την "αξιοπιστία" του. Σαν ζήτημα κοινωνικής πρακτικής και δράσης αφορούν αποκλειστικά τον ίδιο τον αγώνα και όχι τις διάφορες ιδεολογικές εκδοχές που τον περιτριγυρίζουν.

Για παράδειγμα, ενώ έγινε από το κράτος και τους κάθε είδους μηχανισμούς του, μια τεράστια προσπάθεια αποσύνθεσης της λογικής αγώνα που μπορεί να εκδηλώνεται και μέσα από την απεργία πείνας (που έχει καταδειχθεί ιστορικά για τους καταπιεσμένους), διαφάνηκε πολύ γρήγορα ότι στόχος του κράτους δεν ήταν οι απεργίες πείνας γενικά, ούτε αποκλειστικά, αλλά η συγκεκριμένη απεργία πείνας και οι συγκεκριμένες κινήσεις αλληλεγγύης : όλης, δηλαδή, οι παράμετροι που συνέθεσαν αυτό τον αγώνα και κυρίως όσα το μήνυμά του μπορεί να πρεσβεύει κοινωνικά (αδιάλλακτο, αντιθεσμικό).

Υπάρχει παραπέρα μια απόσταση μεταξύ : α) Των γενικών και πολλής φορές ιδεολογικών - ιδεοληπτικών σημείων του αναρχισμού και β) Των αναρχικών θέσεων - στάσεων - πρακτικών που σμιλεύονται και διαμορφώνονται μέσα στην κοινωνική - ταξική πάλη. Στη δεύτερη "κατηγορία" υπάρχει, χωρίς να "παρεκκλίνει κανείς από το άγιο σώμα" μια πάγια αναρχική θέση - στάση - πρακτική, που εκπορεύεται από τα ίδια τα πλαίσια αυτοοργάνωσης των καταπιεσμένων - δίχως κόμματα και ιεραρχία. Αυτή είναι ότι πρακτικές πρωτοβουλίες που υλοποιούν έναν αγώνα (πόσο μάλλον έναν αγώνα αλληλεγγύης) από τη στιγμή που εκφράζουν και αποτελούν μια σύνθεση αντίληψης και πρακτικής αντιθεσμικού κοινωνικού περιεχομένου, από την στιγμή δηλαδή που συμβάλλουν στη γενικότερη κατεύθυνση του αγώνα, δεν μπορούν να σταθμίζουν σχέσεις ανταγωνισμού και αλληλεξόντωσης μεταξύ των αγωνιζόμενων καταπιεσμένων.

Αντίθετα, στην "πρώτη κατηγορία", παραμένουν οι τοποθετήσεις ιδεολογικοπολιτικού χαρακτήρα και σκοπιμότητας, που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να συμβάλλουν στην κατεύθυνση ανάπτυξης του αγώνα, διαχωρισμένες από την ίδια την κοινωνική - ταξική πάλη, αδύναμες να επηρεάσουν στο ελάχιστο τη ριζοσπαστικοποίηση των κοινωνικών δρώμενων.

Γύρω απ' την συγκεκριμένη "υπόθεση" αλληλεγγύης (κι όχι σ' αυτή καθαυ-

τή) αναδείχθηκαν η συμβατικότητα και ο ωφελητισμός, οι στάσεις που υπαγορεύουν οι πολιτικές χρησιμότητες και, κύρια, η περιορισμένη σχέση επαφής και δυνατότητα εκτίμησης στους πραγματικούς κοινωνικούς όρους της αλληλεγγύης και κατά συνέπεια του ίδιου του αγώνα.

Γιατί είναι προφανές ότι στα πλαίσια της ανάπτυξης της κοινωνικής αλληλεγγύης προς φυλακισμένους συντρόφους ή αγωνιστές, όπου η κοινή λογική φανερώνει τον στόχο της άμεσης απελευθέρωσης με κοινωνικούς όρους, κάθε υπαρκτή ή υποτιθέμενη λογική αγώνα πρέπει εκ των πραγμάτων να συντείνει και προς αυτόν τον άμεσο στόχο, όταν βέβαια διαπνέεται από μια ουσιαστική - και όχι τυπική - σχέση αλληλεπίδρασης και αλληλεπηρεποχής με τα κοινωνικά δρώμενα.

Όταν όμως υπάρχει η περιορισμένη σχέση επαφής μαζί με την απάξια και την περιφρόνηση για τον κοινωνικό αγώνα (και βέβαια για όσους τον υλοποιούν) αναδεικνύονται η ύπαρξη διαφορετικών στόχων και υλικών συμφερόντων, των οποίων πολύ επιμέρους στοιχεία είναι : οι πολιτικές σκοπιμότητες και κυδαιότητες κι ο εξουσιαστικός τους ρόλος, τα προσωπικά συμφέροντα, το άγχος του παιδιού της πολιτικής επιβίωσης, η λήσση και η συκοφαντία (αρνητικά και εκφυλιστικά φαινόμενα που θα πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν τέτοια και να εξαλειφούνται).

Η ύπαρξη διαφορετικών συμφερόντων και ανταγωνιστικών λογικών είναι δυνατό, στις υπαρκτές συνθήκες, όχι μόνο να σπέρνει τη σύγχυση και να αναδεικνύει το τέλμα του ιδεολογικού κυκλώνα, αλλά να αποδιαρθρώνει την **δυναμική σύνθεση αντιλήψεων και πρακτικών** που κοινωνικά είναι η μόνη συνθήκη που μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα στο κράτος και να το αναγκάσει να οπισθοχωρήσει.

Είναι οίγουρο ότι η συνέχιση της αυτοοργανωμένης δράσης σε συνοδικά πλαίσια και με χαρακτηριστικά που προσδιορίστηκαν, η ανάδειξη ξεκάθωρων στόχων μέσα στην κοινωνική - ταξική σύγκρουση, όχι μόνο αποσπνίζει τον αγώνα που έχει προηγηθεί, αλλά και μέσα από τα απαραίτητα συμπεράσματα τοποθετεί υλικές προϋποθέσεις για τις επόμενες κινήσεις αγώνα, εμπλουτισμένες από την εκφρασμένη αλληλεγγύη.

Γιατί έτσι προσδιορίζονται ζητήματα άμεσου αντιπαθέματος των κρατικών σχεδίων και εκφεύγουν από το μεταφυσικό επίπεδο οι αντιλήψεις και πρακτικές που θέλουν να πάνε κόντρα στους θεσμούς και τις συνέπειές τους στην κοινωνία.

Ακόμα ένα ζήτημα που συνάγεται από την επέκταση και ανάπτυξη όλων των παραπάνω εκτιμήσεων, συμπερασμάτων και θέσεων μέσα στον κοινωνικό - ταξικό ανταγωνισμό, ένας αδιαμφισβήτητος και διαπιστωμένος ανταγωνιστικός παράγοντας για την αναρχική ανατρεπτική κοινωνική δράση, είναι οι διάφοροι επαγγελματίες υπερασπιστές, ο σχετός των προσδευτικών δημοσιογράφων, νομικών, νομοδόγων, γιατρών, το συννοθύλευμα των κάθε είδους ειδικών περί ανάλογων "υποθέσεων".

Όντες για πάντα αντιθετικοί και αποκλεισμένοι από κάθε λογική αγώνα, προσδεμένοι στο άρμα της εφικτολογίας, του λιγότερου ή του αναγκαίου κακού, οι εξουσιαστές και οι νεοκουβαλητές τους, περιφέρουν την ύπαρξή τους στους διαδρόμους και τις αίθουσες αναμονής, προσπαθώντας να μεταφέρουν (όταν τους δίνεται η δυνατότητα) τους αγώνες από τους δρόμους στους διαδρόμους.

Είτε αποτελούν την κομματική και δημοσιογραφική υπαλληλοκρατία του κεφάλαιου, είτε εξαργυρώνουν (μερικοί απ' αυτούς) σαν πρώην αγωνιστές, την

όποια παλαιόθεν σχέση τους με τον κοινωνικό αγώνα.

Όπως οι κατασκευαστές πλυντηρίων, έτσι κι αυτοί, σαν κατασκευαστές συνειδήσεων, συνιστούν. Γιατί αυτοί.... ξέρουν: "Ο αδιόληκτος αγώνας είναι αναπο-τελεσματικός", "η αποδοχή έστω και μέρους των κατηγοριών είναι αναγκαία", "οι απεργίες πείνας έχουν χάσει την κοινωνικότητά τους, είναι εκβιασμός".

Η διαδικασία αφομοίωσης - επαναφομοίωσης στις εξουσιαστικές λογικές είναι πάντα σε λειτουργία, προσπαθώντας να αφαιρέσει από την ανατρεπτική κοινο-νική δράση, όλα τα ζωντανά στοιχεία των αντιλήψεων και των διεργασιών, που την συνθέτουν και να την μετατρέψει σε καρικατούρα.

Αν και, αυτή τη φορά δεν κατάφεραν σε "τακτικό" επίθετο, να πετύχουν τους σκοπούς τους, συντέλεσαν, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, στο συνοπτικότερο σχέδιο κρατι-κής καταστολής, με τον διαχωρισμό των ζητημάτων των κρατουμένων απεργών πεί-νας Μπαλάφα και Καμπούρη και την ανάληψη επιθετικής ανάδειξής τους, (αλλά και την ενασχόληση των διάφορων ζόμπι-προσωποκλήτων), στο να ωθήσουν τον Οδ. Κα-μπούρη, είτε στον αίγιορο θάνατο, είτε στην παραμονή του στην φυλακή: τη στιγμή που ήταν περισσότερο από εμφανές για κάθε αγωνιζόμενο καταπιεσμένο, ότι όποια διαφοροποίηση πάνω στον, εκ των πραγμάτων, κοινό αγώνα των δύο απεργών πεί-νας για ελευθερία, προκρίνοντας την ευνοϊκή κατάληξη της μίας απεργίας πείνας, θα εξαρτούσε απόλυτα τις πιθανότητες θετικής έκβασης της άλλης.

Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι αυτές οι καταλήξεις ήταν στον ένα ή στον άλλο βαθμό αναμενόμενες, από πλευράς κοινωνικού αγώνα, αποδείχθηκε, για μια ακόμη φορά, ότι όλος αυτός ο κύκλος των δηλωμένων κι επώνυμων υπε-ρασπιστών, που αποτελεί σάρκα απ' τη σάρκα των θεσμών της εξουσίας, (με μια συνεχή λειτουργική σχέση μ' αυτήν και με την λογική υπαλληλίου προς αυτήν που προσπαθεί να "κάνει καλά την δουλειά του") έχει τεράστιες ευθύνες στην υποταγή της ανθρώπινης κοινωνίας.

Σήμερα που οι αναγκαιότητες του κοινωνικού - ταξικού αγώνα και της ανά-πτυξης της κοινωνικής αλληλεγγύης (π.χ. στους φυλακισμένους αναρχικούς, αλλά και στους υπόλοιπους πολιτικούς κρατούμενους, με το ιδιαίτερο βάρος και σημασία της κάθε περίπτωσης, αλλά και εννοία ενάντια στο κράτος) καταδεικνύει ακόμα περισ-σότερο τη σημασία της κοινωνικής επέμβασης και του σχεδίου, που το πέρασμα κά-ποιων μηνών δεν έχει μεταβάλει στο ελάχιστο τις συνθήκες της κρατικής επιβολής και καταστολής (ίσσα ίσα που την έχει νοιώσει κι ο πιο ανύποπτος), καθώς επίσης και μιιά λογική "ήττας" ή "νίκης" δεν μπορεί να διακατέχει μια αναρχική λογική αγώνα, είναι απαραίτητες οι συνεκτιμήσεις και συναποφάσεις για δράση στους αγώνες που θα προκύψουν.

Ακόμα και οι διαφορετικές οπτικές και λογικές, εφόσον κρίνουν την ανα-γκαιότητα ενός αγώνα είναι υποχρεωμένες και ικανές σε μία αλληλοσυνεννόηση ου-σιαστικού - και όχι τυπικού - χαρακτήρα, στην ανάδειξη και αλληλοϋποστήριξη όλων των παραγόμενων συμπερασμάτων.

Η δημιουργία και δραστηριοποίηση της Πρωτοβουλίας Αναρχικών (Καλο-καίρι - Φθινόπωρο '94) πήγασε μέσα από πραγματικές αναγκαιότητες του κοινωνικού αγώνα. Συνέχισε μέσα από την ουσιαστική δρομολόγηση των απαραίτητων αυτοορ-γανωμένων προτεραιοτήτων στο ζήτημα της έμπροκτης κι αδιαχώριστης κοινωνικής

αλληλεγγύης, κύρια στον αναρχικό Οδ. Καμπούρη αλλά και στον Γ. Μπαλάφα, όταν με την απεργία πείνας του διεκδίκησε την απελευθέρωσή του. (Και σαν συνέχεια της αλληλεγγύης που κι από διαφορετικές οπτικές εκφράστηκε μετά την ημέρα της θεα-ματικής σύλληψής του στις 30/11/92). Γιατί κι αυτοί οι μερικοί στόχοι εντάσσονται στην πλειορρία των αγώνων και η επίτευξή τους είναι ζήτημα των όρων αυτών των αγώνων.

Παλαιόωρε και εμπλούτισε τον αγώνα ενάντια στις αιχμές της κρατικής κα-ταστολής με απόπειρες για την αυτοοργάνωση των καταπιεσμένων στην κατεύθυν-ση της συγκρότησης και του εναρμονισμού με τις γενικότερες προοπτικές αγώνων της αντιστεκόμενης κοινωνίας. Στο βαθμό που οι συνεκτιμήσεις και συναποφάσεις της άτυπης συλλογικότητάς της είχαν την ικανότητα να αντιλαμβάνονται με την ιδιαι-τερη σημασία τους τα χρειαζούμενα βήματα και τα αλληλοσυνδεδεμένα σημεία για αγώνα, κατοχυρώθηκε από τις ίδιες της τις συνεισφορές σαν ένας κοινός τόπος αυ-τοοργάνωσης των αναρχικών αντιλήψεων και πρακτικών αγώνα που, ξεπερνώντας τα όρια των διαπιστωμένων λογικών, έδωσαν, σε πραγματικά δύσκολες περιστάσεις, με αξιοπρέπεια και ετοιμότητα τη μάχη στη διπλή αυτή κατεύθυνση: του άμεσου αγώνα και τις προοπτικές της αυτοοργάνωσης, αντίστασης κι αλληλεγγύης των κα-ταπιεσμένων.

Και μόνο γι' αυτούς τους λόγους, καταδεικνύεται η σημασία των συνει-σφορών της, γιατί, συν τοις άλλοις, συλλογικοποίησε τα ζητήματα, έκανε εμφανείς τις δυνατότητες αλλά και τις αδυναμίες στην κατεύθυνση του ξεπεράσματός τους.

Καταλήγοντας, η διαμορφωμένη κατάσταση κοινωνικά καταδει-κνύει ότι και στις πιο άγριες συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης, που είναι συνθήκες εμπέδωσης μιας πολυπλευρης καταστολής και μετασχηματισμού όλης της κοινωνίας σε μία όλο και δοξοφονικότερη φυλακή υψίστης ασφαλείας, που αποκλείει τη ζωή και επιβάλλει χιλιάδες ανισότητες, καθίσταται απαραίτητη η ανάδειξη κάθε διάστασης πραγματικού κοινωνικού - ταξικού αγώνα, σ' όλους τους "κοινωνικούς χώρους" της κρατικής επιβολής, όπως είναι η αντιπληροφό-ρηση, η εξεγερτική απόπειρα και κάθε άλλη αδιαχώριστη μορφή, γιατί αυτό πραγματικά εγγυάται την προώθηση των πραγματικών συμφερόντων των κατα-πιεσμένων και τις ίδιες τις προοπτικές απελευθέρωσης ατόμου και κοινωνίας.

Έτσι, η εκτίμηση των δεδομένων της κοινωνικής - ταξικής σύγκρουσης αλ-ληλεξαρτάται με την ίδια την κοινωνική επέμβαση και, όπως έχει καταδειχθεί, η αυτο-οργάνωση, η αλληλεγγύη και η αντίσταση και οι διεργασίες τους, είναι μονόδρομος για την επίτευξη του αναρχικού κοινωνικού σκοπού, για το οντινόπημα των σχεδίων του κράτους και του κεφαλαίου, αλλά και την κοινωνική ανατροπή της ύπαρξης και της "αναγκαιότητας" των θεσμών - μηχανισμών τους.

Αγώνας ροιπόν, στην κατεύθυνση του απεγκλωβισμού όλο και περισ-σότερων αγωνιζόμενων ανθρώπων και εκμεταλλευόμενων κοινωνικών κομμα-τιών από τις λογικές και τις θεσμίσεις του κράτους και της κάθε εξουσίας.

Αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων κομματιών για την καλύτερη ανάπτυξη αυτού του αγώνα, αντιιεραρχική και ισότιμη αυτοοργάνωσή του, για μια πραγματική ώθηση στις δυνάμεις αντίστασης της κοινωνίας!

Αγώνας λοιπόν, στην κατεύθυνση του απεγκλωβισμού όλο και περισσότερων αγωνιζόμενων ανθρώπων και εκμεταλλευόμενων κοινωνικών κομματιών από τις βολικές και τις θεσμικές του κράτους και της κάθε εξουσίας.

Αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων κομματιών για την καλύτερη ανάπτυξη αυτού του αγώνα, αντιϊεραρχική και ισότιμη αυτοοργάνωσή του, για μια πραγματική ώθηση στις δυνάμεις αντίστασης της κοινωνίας!